

Peygamberimiz namazda önünden geçen çocuğa niçin beddua etti?

Peygamberimiz namazda önünden geçen çocuğa niçin beddua etti? Hz. Peygamber'in (s.a.v.) namaz kılarken önünden geçen bir çocuğa beddua etmesini, O'nun "rahmeten li'l-âlemin" vasfıyla çelişir gibi göstermeye çalışan yaklaşımlar; vahyin bildirdiği gaybî ve ilâhî hakikatleri kavrayamayan, meselelere sadece zahirden ve dar bir akıl perspektifinden bakan, bu yüzden de nübüvvet makamının hususiyetlerini göz ardı ederek hüküm veren bir anlayışın ürünüdür.

Dolayısıyla böyle bir değerlendirme, hakikati anlamaktan ziyade onu yüzeysel kıyaslarla daraltan ciddi bir yanlıgıyı ifade eder.

1- Bedduanın kabulü neyi anlatıyor?

Bu soruya dikkatle ve bütün yönleriyle bakan bir kimse, aslında bu soruyu sorma ihtiyacı bile hissetmezdi; çünkü burada problem hadisenin kendisinde değil, ona bakış tarzındadır.

Eğer Efendimiz (s.a.v.) o bedduayı etmişse ve bu beddua anında tecelli etmişse, bu durum o fiilin **murad-ı ilahiye uygun** olduğunun en kesin kanıtıdır. Allah, sevmediği veya adaletine uymayan bir talebi, üstelik de Kendi huzurunda (namazda) gerçekleşen bir talebi asla yerine getirmezdi. Bedduanın kabulü bu hadiseyi "beşeri bir hata" ihtimalinden tamamen çıkarıp **"İlahi bir onay"** seviyesine taşır.

Efendimiz (s.a.v.) bazı içtihatlarında (örneğin **Bedir Esirleri** meselesinde veya **Abese Suresi'ndeki** o meşhur olayda) ilahi bir uyarıya muhatap olmuştur. Allah, Sevdiği Elçisi'ni en küçük bir "evla olanı terk etme" durumunda bile yalnız bırakmamış, vahiy ile tashih etmiştir (düzeltmiştir). Bu olayda bir uyarı gelmemesi, yapılan işin **"Hak"** olduğunun kanıtıdır.

Eğer namazdaki bu beddua ilahi adalete veya peygamberlik ahlakına aykırı olsaydı, Allah o bedduayı hem gerçekleştirmez hem de ardından derhal bir ayet indirerek durumu düzeltirdi.

Tersine, bedduanın anında vuku bulması, o anki iradenin "İlahi İrade" ile tam bir uyum içinde olduğunun mührüdür.

Efendimiz (s.a.v.) bir talepte bulunmuş, Allah ise o talebi yaratmıştır. Dolayısıyla bu eyleme yapılan her itiraz, dolaylı olarak Allah'ın **"Adl" (Adalet)** ve **"Hakîm" (Hikmet sahibi)** sıfatlarını sorgulamak demektir. Allah, (hâşâ) haksız bir bedduaya neden icabet etsin?

Bu hadise bir turnusol kağıdıdır. İtiraz eden, aslında sadece bir "bedduayı" değil; **Nübüvvetin masumiyetini, Allah'ın mutlak iradesini ve kaderin gizli hikmetlerini** sorgulama yoluna girmiş demektir.

Ancak İslam alimleri ve muhaddisler bu hadiseyi belirli hikmetler ve usuller çerçevesinde açıklamışlardır.

2- Hz. Hızır'dan Efendimiz'e (s.a.v.): Anlaşılamayan Fiillerin Hikmeti

Kur'an-ı Kerim'de Kehf Suresi'nde anlatılan Hz. Musa ve Hz. Hızır kıssasında, Hz. Hızır'ın zahiren "şer" gibi görünen (çocuğun öldürülmesi, geminin delinmesi) fiillerinin ardında, Allah'ın bildirdiği büyük bir hayır ve hikmet olduğu sonradan ortaya çıkar.

"Eğer Hz. Hızır'a gaybın bir kısmı bildirilmişse, Alemlere Rahmet olarak gönderilen Efendimiz'e (s.a.v.) çok daha fazlası ve namütenahisi bildirilmiştir."

Dolayısıyla, Efendimiz'in (s.a.v.) o çocuğa gösterdiği tepkiyi sadece bir öfke anı olarak değil; o kişinin gelecekteki bir hatasına, kaderindeki bir düğüme veya o an durdurulmasının kendisi için daha hayırlı olacağına dair bir **"vukufiyet"** olarak yorumlamak mümkündür.

Hz. Hızır'ın çocuğu öldürmesi, o çocuğun azgınlaşıp anne ve babasını yoldan çıkarmasını engellemek içindi. Yani zahiren ölüm, hakikatte ailenin imanının kurtulmasıydı. Efendimiz'in (s.a.v.) o çocuk/genç hakkındaki bedduası veya müdahalesi de: Belki o kişinin ömrünün geri kalanında yapacağı çok büyük bir kötülüğe engel olmuştur.

Belki de o "beddua" sayesinde kişi, hayatı boyunca taşıyacağı fiziksel bir engel üzerinden manen arınmış ve ahiretini kurtarmıştır.

Hz. Peygamber (s.a.v.) bir defasında şöyle buyurmuştur: *"Benim gördüğümü siz görseydiniz, az güler çok ağlardınız."* Bu hadis, O'nun eşyanın hakikatine ve olayların perde arkasına vakıf olduğunu açıkça gösterir. Namazda önünden kasten geçen o şahsın kalbindeki niyet veya o eylemin manevi alemdeki sarsıntısı, Efendimiz tarafından bizden farklı bir derinlikle algılanmıştır.

O'nun her tavrında, tıpkı Kehf Suresi'ndeki o "anlaşılamayan" fiiller gibi, aklın ötesinde bir **hikmet ve merhamet** gizlidir. Zahirde beddua görünen şey, hakikatte o kulun selâmeti için kurulmuş ilahî bir set olabilir.

Tıpkı Hz. Hızır'ın zahiren "şer" gibi görünen ama batında büyük bir hayrı barındıran fiilleri gibi, Efendimiz de bu olayda eşyanın hakikatine ve o şahsın geleceğine dair Allah'ın bildirdiği bir **Ledünnî ilimle** hareket etmiştir. Zahiri bir ceza, hakikatte daha büyük bir fesadı önleyen nebevi bir frendir.

Yine bu hadisin izahında İmam Suyûtî, Peygamber Efendimiz (asm)'in bu çocukla ilgili hadisesini, Hızır (as) ile bir çocuk arasında geçen olaya benzetir ve bu işin hikmetinin sadece Peygamberimiz (asm) tarafından bilindiğine işaret eder.

3- Kasten Yapılan Bir Provokasyon

Hadis âlimlerinin bu husustaki açıklamaları şu şekildedir:

Hadis şerhlerinde ve tarihi rivayetlerde bu kişinin aslında masum bir çocuk değil, bir **genç (şâb)** olduğu ve eyleminin arkasında bir “kasit” bulunduğu zikredilir.

“Bu çocuk her ne kadar çocuk görünüşlü ise de bülüğ çağına gelmiş olduğundan, Resul-i Ekrem Efendimiz (asm), çocuğun önünden kasti olarak geçtiğini anlamış ve böyle bir bedduada bulunmuştur. “(bk. eş-Şifâ, 1/632)

Öncelikle, bu çocuğun müşrik bir aileye mensup olması kuvvetle muhtemeldir. Resûlullah Efendimiz’in (asm) namaza durduğunu gören müşrikler, ibadetini bozmak niyetiyle çocuklarından birini kışkırtarak onun önünden geçmesini istemişlerdir. Bu durumu fark eden Peygamber Efendimiz (asm) da buna karşılık böyle bir bedduada bulunmuştur.

Rivayetlerde (İbn Hibban, Kadı İyaz) açıkça geçtiği üzere; **bu kişi masum bir çocuk değil, (Büsr bin Râî), bülüğ çağına ermiş, sorumluluk sahibi ve kasten gönderilmiş bir piyondur.**

Müşriklerin İslam’ın vakarını sarsmak ve namazı hafife almak için kasten gönderdikleri bir piyondur. Bu geçiş de masum bir geçiş değil, bir **psikolojik harp** girişimidir. Kâfirlerin, Efendimiz’in (s.a.v.) en zayıf görüldüğü anı (secde veya huzur anını) kollayarak, “bir çocuk yapıyor” süsüyle namazı sabote etme planı, bizzat Nübüvvet ferasetiyle deşifre edilmiştir.

Efendimiz’in (s.a.v.) tepkisi, şahsına yapılan bir saygısızlığa değil, **Allah’ın huzuruna ve namazın kutsiyetine** yapılan kasti bir saldırıya verilmiş “İlahi bir cevaptır.” İslam’ın izzetini korumak, rahmetin ta kendisidir.

4- İman ve Teslimiyet Eleği

Bu tür hadiseler, inananlar için birer **iman testidir**. Aklın sınırlarını zorlayan bu “hikmetli hamle”, kalplerdeki teslimiyeti ölçer. “O yaptıysa bir bildiği vardır” diyen teslimiyet ehli ile “aklına sığmadığı için eleştiren” sığ bakış açısını birbirinden ayıran bir mihenk taşıdır.

Bazı olaylar vardır ki Allah onları sırf **“Kim sadece aklına güveniyor, kim ise Bizim Elçimize kayıtsız şartsız itimat ediyor?”** diye yaratır. **Akıl der ki:** “Neden bir çocuğa/gence beddua edildi?” **İman der ki:** “Allah’ın en merhametli kulu bunu yaptıysa ve Allah da bunu anında gerçekleştirdiyse, benim göremediğim ama Allah’ın gördüğü bir ‘hakikat’ vardır.”

İsra ve Miraç hadisesinde olduğu gibi (Bazıları “akla sığmaz” diyerek dinden çıkarken, Hz. Ebubekir “O dediyse doğrudur” diyerek Siddik olmuştur).

إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيٰ ۚ أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَّا بَعُوضَةً فَمَا فَوْقَهَا ۚ فَأَمَّا
الَّذِينَ آمَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ ۚ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا

فَيَقُولُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا ۗ يُضِلُّ بِهِ ۗ كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ ۗ
كَثِيرًا ۗ وَمَا يُضِلُّ بِهِ ۗ إِلَّا الْفَاسِقِينَ ۗ

Muhakkak ki Allah bir sivrisineği, hatta daha üstününü misal getirmekten çekinmez. İman edenler bilirler ki, o şüphesiz haktır, Rabb'lerindandır. Ama küfre saplananlar: “Allah böyle bir misal ile ne demek istedi?” derler. Allah onunla birçoklarını şaşırtır, yine onunla birçoklarını yola getirir. Onunla ancak o fasıkları şaşırtır. Bakara Sûresi(2) 26. Ayet

Ayetin belirttiği gibi: **“Allah onunla birçoklarını şaşırtır, yine onunla birçoklarını yola getirir.”**

Bu hadiseyi duyunca kalbi daralan, “Böyle şey olur mu?” diyen kişi aslında ayetteki **“şaşıran/sapan”** grubuna dahil olma riskiyle karşı karşıyadır. “Eğer O yaptıysa ve Allah da onayladıysa, burada benim aklımın ermediği devasa bir hayır vardır” diyen ise **“yola gelen”** ve imanı kemale eren kimsedir.

Dersin Özeti:

1. İlahi Onay ve Murad-ı İlahî

Bedduanın anında gerçekleşmesi, bu fiilin Allah'ın iradesine ve adaletine uygun olduğunun en büyük delilidir. Eğer bu eylem peygamberlik ahlakına aykırı olsaydı, Allah (c.c.) elçisini daha önceki örneklerde olduğu gibi (Bedir veya Abese meselesi) mutlaka uyarır ve tashih ederdi. Bedduanın kabulü, “beşerî bir öfke” değil, “ilahi bir takdir” olduğunu gösterir

2. Ledünnî İlim ve Hızır Misali (Gaybî Hikmet)

Tıpkı Kehf Suresi'ndeki Hz. Hızır ile Hz. Musa kıssasında olduğu gibi, zahiren “şer” gibi görünen bazı fiillerin ardında büyük hayırlar gizlidir. Efendimiz (s.a.v.), eşyanın hakikatine ve o kişinin geleceğine dair kendisine bildirilen gaybî bir ilimle hareket etmiştir. Bu müdahale, belki de o kişinin ahiretini kurtaran veya daha büyük bir fitneyi önleyen bir “rahmet freni” hükmündedir.

3. Namazın Kutsiyeti ve Provokasyon

Olayın kahramanı masum bir çocuk değil, büluğ çağına gelmiş ve muhtemelen müşrikler tarafından namazı ve İslam'ın vakarını sabote etmek için gönderilmiş bir piyondur. Efendimiz'in tepkisi şahsına değil, Allah'ın huzuruna kasten yapılan bir saygısızlığa ve planlı

bir provokasyona karşı gösterilen “izzet-i İslamiye” duruşudur.

4. İman ve Teslimiyet Testi

Bu tür hadiseler birer “turnusol kağıdı” vazifesi görür. Meseleye sadece sığ bir akılla bakanlar şüpheyeye düşerken; Hz. Ebubekir (r.a.) misali teslimiyet gösterenler, Peygamber’in (s.a.v.) fiilinde kendi göremedikleri bir hikmet olduğunu idrak ederler. Bu, kulun Allah ve Resulü’ne olan güveninin sınandığı bir imtihandır.

□Peygamberimiz (s.a.v) hakkında